

Tervehtikää Halimia!

Katie Richey

Perustuu tositapahtumaan

”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa” (Matt. 10:8).

Koulussa sinä aamuna Marcus huomasi, että luokkaan tuli uusi poika.

”Hyvää huomenta, kaikki”, opettaja Becker sanoi, kun kaikki olivat hiljenneet. ”Tässä on Halim. Hän on uusi koulussamme. Itse asiassa hän on uusi maassamme.”

Halim katsoi lattiaa sanoessaan hei. Marcus ajatteli, että hänen äänensä kuulosti jotenkin erilaiselta. Opettaja Becker jatkoi puhumista.

”Olemme hyvin iloisia siitä, että hän on täällä ja että hän tulee kuulumaan luokkaamme. Toivon, että me kaikki voimme auttaa häntä tuntemaan itsensä tervetulleeksi.”

Kun opettaja Becker näytti Halimille, minne istuutua, Marcus ajatteli, kuinka pelottavalta hänestä tuntuisi, jos hänen olisi muutettava uuteen maahan ja uuteen kouluun.

Heidän aamupalansa jälkeen opettaja Becker kertoi kaikille, että hänellä oli heille yllätys. Marcus suoristi heti selkensä, jotta hän näkisi, mitä opettaja otti esiin kassistaan. Ne olivat pieniä sankoja. Hän alkoi jaella niitä kaikille luokassa.

”Meillä jokaisella on sisällämme kuvitteellinen sanko”, hän sanoi, kun hän ojensi Marcusille keltaisen sangon. ”Ihmiset täyttävät sankoamme, kun he tekevät hyväksemme mukavia asioita. Ja me voimme täyttää muiden sankoja olemalla heille ystävällisiä. Esimerkiksi, kun äiti haluaa teitä, hän täyttää sankoanne.

Kun te sanotte jotakin mukavaa jollekulle, te täytätte hänen sankoan.”

Marcus katsoi parasta ystävänsä Calebia. Calebillakin oli keltainen sanko!

”Tällä viikolla pidämme nämä sangot pulpetillamme, jotta voimme kirjoittaa mukavia viestejä toisillemme”, opettaja Becker sanoi. Hän taittoi

ME VOIMME OLLA YSTÄVÄLLISIÄ

”Jokainen meistä voi omaksua veljellistä ystävällisyyttä kotona, koulussa, työssä tai leikissä.”

Ks. presidentti Russell M. Nelson, ”Tämä tapahtui – esimerkiksi meille”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 71.

pienen paperilapun ja pudotti sen sankoon. ”Ja se auttaa meitä muistamaan ne kuvitteelliset sangot, jotka jokaisella on sisällään. Me haluamme olla ystävällisiä, jotta voimme olla sangon täyttäjiä.”

Marcus otti esiin paperinpalan ja ajatteli, mitä hän voisi kirjoittaa Calebille, kuten että Caleb oli hyvä urheilussa. Mutta sitten hän katsoi Halimia. Halimin hartiat olivat jotenkin lypsyssä, aivan kuin Halim olisi surullinen.

Marcus mietti, oliko Halimilla ollut paras ystävä siellä, missä tämä asui aiemmin. On varmasti ollut vaikeaa jättää hyvästit ja pelottavaa muuttaa niin kauas.

Marcus katsoi pulpetillaan olevaa tyhjää paperinpalaa. Hän sai ajatuksen. Sitten hän kirjoitti:

”Hei Halim,
tervetuloa kouluun. Jos haluat, voimme leikkiä välitunnilla. Minä olen ystäväsi. Ja Caleb on varmasti myös sinun ystäväsi.

Terveisin Marcus.”

Sitten hän taittoi paperin tarkasti ja pudotti sen Halimin sankoon. Halim hymyili. Marcusilla oli lämmin ja onnellinen tunne sisällään. Hänestä oli hauskaa olla sangon täyttäjä! ●

Kirjoittaja asuu Idahossa Yhdysvalloissa.

